

ÎNCHEIERE

09 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca- Doneva
Victor Burduh
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Vasile Sandu,
în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă
de către Vasile Sandu împotriva Inspectoratului de Poliție Căușeni cu privire la
anularea actului administrativ,
împotriva deciziei din data de 30 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău,
prin care s-a respins cererea de apel declarată de către Vasile Sandu împotriva
hotărârii din data de 21 august 2019 a Judecătoriei Căușeni, sediul central,

constată:

La 28 martie 2019 Vasile Sandu a depus cerere de chemare în judecată, în
procedura contenciosului administrativ, împotriva Inspectoratului de Poliție
Căușeni, prin care a solicitat anularea refuzului din 23 ianuarie 2019 a
Inspectoratului de Poliție Căușeni privind acordarea concediului plătit pentru studii,
obligarea achitării salariului mediu de funcție pentru perioada aflării la studii de
învățământ la sesiunea de examinare de la 21 ianuarie 2019 până la 09 februarie
2019.

În motivarea cererii de chemare în judecată Vasile Sandu a menționat că fiind
angajat în funcția de inginer serviciu comunicații în cadrul Inspectoratului de Poliție
Căușeni, a fost înmatriculat în anul 2018 la Academia „Ștefan cel Mare”, la secția
cu frecvență redusă, situație care implică frecventarea unor ore suplimentare și două
sesiuni de examinare în decursul unui an calendaristic.

La 15 ianuarie 2019 Vasile Sandu s-a adresat angajatorului cu cerere privind
acordarea concediului plătit pentru perioada de sesiune, însă în temeiul art. 182, alin.
(1) din Codul muncii i s-a refuzat.

În opinia reclamantului răspunsul angajatorului este formal și contrar situației
juridice create, deoarece la caz nu sunt aplicabile prevederile Codului muncii.

Vasile Sandu a susținut că este funcționar cu statut special, respectiv legea
specială guvernează relațiile lui de muncă cu angajatorul, deci în baza art. 3 al Legii
nr. 288 din 16 decembrie 2016 dispune de garanții sociale. Garanțiile suplimentare
sunt oferite prin ordinul nr. 18 al Ministerului Afacerilor Interne din 24 ianuarie

2018 cu privire la retribuirea muncii funcționarilor publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, care expres prevede situația dată.

Reclamantul a menționat că Inspectoratul de Poliție Căușeni nu a aplicat legea specială, ceea ce a dus la un refuz neîntemeiat în acordarea concediului plătit pentru studii.

Prin hotărârea din data de 21 august 2019 a Judecătorei Căușeni, sediul central s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de către Vasile Sandu. (f.d. 52,67-72)

La 16 septembrie 2019, în termen, Vasile Sandu a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Căușeni, sediul central din 21 august 2019, solicitând casarea hotărârii cu emiterea unei noi decizii privind admiterea acțiunii.

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din data de 30 septembrie 2020 a respins cererea de apel declarată de către Vasile Sandu împotriva hotărârii din data de 21 august 2019 a Judecătorei Căușeni, sediul central. (f.d.94, 95-103)

Instanțele de judecată au concluzionat în temeiul art. 40, alin. (4), art. 42, lit. a) lit. b), lit. c) și lit. f) din Legea nr. 288 din data de 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne și art. 182, alin. (1-3) din Codul muncii că cererea de chemare în judecată depusă de către Vasile Sandu este neîntemeiată, deoarece acordarea concediului suplimentar plătit pentru studiile salariaților la a doua sau a treia specialitate (profesie) constituie un drept și nu o obligație a angajatorului.

La caz, s-a constatat că Vasile Sandu a absolvit anterior instituția de învățământ superior și anume Universitatea Pedagogică de Stat „Ion Creangă”, obținând titlul de licențiat în asistența socială, specialitatea servicii de asistență socială.

În acest context instanțele de judecată au reținut că refuzul Inspectoratului de Poliție Căușeni în satisfacerea cererii nu contravine legislației pertinente.

Cu referire la aplicabilitatea în speță a ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr. 18 din 24 ianuarie 2018 cu privire la retribuirea muncii funcționarilor publici cu statut special/militarilor din cadrul MAI, instanțele de judecată au menționat că acesta a fost emis în temeiul Legii nr. 355 din 23 decembrie 2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar, care la data de 01 decembrie 2018 a fost abrogată. Prin urmare ordinul menționat nu este aplicabil speței.

Împotriva deciziei instanței de apel a depus recurs Vasile Sandu, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și după caz a hotărârii instanței de fond cu trimiterea cauzei spre judecare în fond. (f.d. 105-107)

În motivarea recursului Vasile Sandu a indicat că instanțele de judecată nu au aplicat legea care urma să fie aplicată și anume Legea nr. 288 din data de 16 decembrie 2016. De asemenea, nu s-a reținut faptul că garanțiile suplimentare sunt stabilite prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 18 din 24 ianuarie 2018 cu privire la retribuirea muncii funcționarilor publici cu statut special/militarilor din cadrul MAI.

La 24 noiembrie 2020 Inspectoratul de Poliție Căușeni a depus referință la cererea de recurs înaintată de către Vasile Sandu, prin care a solicitat declararea recursului inadmisibil, menționând că recursul nu se încadrează în temeiurile de admisibilitate. Recurentul se axează pe fondul cauzei, invocând dezacordul cu soluția adoptată.

În conformitate cu art. 245 din Codul administrativ recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată la 30 septembrie 2020, notificată prin intermediul poștei electronice lui Vasile Sandu la 03 noiembrie 2020. (f.d. 109)

Vasile Sandu, în termen, la 27 octombrie 2020 a depus recurs.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art.246, alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art.246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).Din analiza acestor prevederi rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs menționează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245, alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de

contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către Vasile Sandu este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul, înaintat de către Vasile Sandu, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca- Doneva

judecătorii

Victor Burduh

Maria Ghervas